

FREDDY SILVA

ARTA

PIERDUTĂ A ÎNVIERII

inițierea, camerele secrete
și căutarea Lumii de Dincolo

„Această carte dărmă nu doar dogma bisericească,
ci și un secol de piramidiști nedumeriți de sarcofagele
aparent goale ale Egiptului. Goale, fără mumii!

— Susan Martinez, Ph.D., autoarea cărții *The Mysterious Origins of Hybrid Man*

Cuprins

Un basm scoțian	11
1. O tradiție nobilă, recent înăbușită	15
2. Mitul învierii	20
3. Ce este inițierea?	31
4. Primii adepți ai căii.....	47
5. Lumea de Dincolo a celților	92
6. Secretele stupului	119
7. Cincizeci de umbre ale gnosticismului	139
8. Camera nupțială secretă	163
9. Ce se întâmplă în Orientul Mijlociu rămâne în America Centrală	176
10. Moșnegii din Nazaret.....	205

11 În interiorul Marii Piramide și în Lumea de Dincolo	222
12 Inițierea egipteană	235
13 Cum să călătorești în Lumea de Dincolo și cum să te întorci sau <i>Textele piramidelor</i>	250
14 Faraonul a părăsit clădirea	261
15 Oameni verzi, cavaleri albi	274
16 Știința Lumii de Dincolo.....	297
17 Metamorfoza sufletului	312
Bibliografie	321
Despre autor	333

Un basm scoțian

A fost odată în Nithsdale o femeie care, cu ajutorul zânelor, putea vedea spiritele celor morți în Lumea de Dincolo. Iată cum s-a întâmplat acest lucru.

Într-o zi, ea stătea în casă torcând lână. Copilul ei se afla într-un pătuț lângă ea, ascultând zumzetul blând al roții de tors și dulceața cântecului mamei sale. Deodată, se auzi un foșnet la ușă, ca foșnetul frunzelor moarte în vânt. Femeia își ridică privirea și văzu o doamnă frumoasă, îmbrăcată în verde și care purta în brațe un copil. Aceasta intră și, zâmbind dulce, spuse: „Vei hrăni copilul meu drăgălaș până mă voi întoarce?”

Femeia răspunse: „Da, voi face asta”. Luă copilul în brațe, iar doamna plecă, promițând că se va întoarce. Dar ziua trecu și veni noaptea, iar ea tot nu se întoarse după copilaș. Femeia se miră foarte mult, dar se miră și mai mult a doua zi de dimineață când se trezi și găsi lângă pat haine noi și frumoase pentru copiii săi și niște prăjituri delicioase. Fiind foarte săracă, se bucură să își îmbrace copiii cu noile haine, care li se potriveau perfect. Prăjiturile erau din pâine de grâu cu aromă de miere. Copiii se bucurară nespuse să le mănânce.

Doamna nu se întoarse nici în acea zi, nici a doua zi. Trecură săptămâni întregi, iar femeia îngrijea copilul străin. Apoi trecură luni, iar doamna rămânea tot departe. În multe dimineți, găsea în casă prăjitură de grâu cu miere,

iar când hainele copiilor erau aproape uzate, apăreau haine noi, în același mod misterios ca înainte.

Veni vara, iar într-o seară doamna, îmbrăcată tot în verde, intră din nou în casă. Un copil care se juca pe podea întinse mâinile să apuce paietele strălucitoare de argint ce împodobeau rochia ei, dar, spre surprinderea sa, mâinile trecură prin ele ca prin razele soarelui. Femeia observă acest lucru și știu că vizitatoarea ei era o zână.

Femeia-zână spuse: „Ai fost bună cu copilul meu dragălaș; acum îl voi lua cu mine”.

Femeia se întristă că trebuie să se despartă de copil și spuse: „Ai dreptul asupra lui, dar o iubesc nespus”.

Zâna răspunse: „Vino cu mine și îți voi arăta casa mea”.

Femeia ieși împreună cu zâna. Merse printr-o pădure, apoi începură să urce un deal verde pe partea însorită. Când ajunseră la jumătatea drumului spre vârf, zâna rosti ceva ce femeia nu putu pricepe. Abia spuse aceste cuvinte, că pământul de pe o pantă din fața lor se ridică și dezvălui o ușă. Ușa se deschise, iar cele două intrară prin ea. Când făcură acest lucru, pământul se coborî, iar ușa se închise. Femeia se trezi într-o cameră goală, slab luminată. „Acum îmi vei vedea căminul”, spuse zâna, care scoase de la brâu un pahar cu un lichid verde. Picură trei picături din acest lichid în ochiul stâng al femeii și zise: „Privește acum”.

Femeia privi și văzu bărbați și femei pe care îi cunoscuse în vremuri apuse, care coseau orzul și adunau fructe din copaci. Strigă: „Văd mulți care au trăit odinioară pe Pământ și care au murit demult. Ce fac ei aici?”

Zâna spuse: „Acești oameni suferă pedeapsa pentru faptele lor rele”.

După ce rosti aceste cuvinte, zâna trecu mâna peste ochii femeii, iar viziunea dealurilor verzi, a câmpurilor de recolte și a secerătorilor dispăru imediat. Femeia se trezi din nou în camera goală, slab luminată. Apoi zâna îi dădu ca daruri țesături și unguente vindecătoare și, conducând-o către ușă, îi spuse la revedere. Ușa se deschise, pământul se ridică, iar femeia părăsi locuința zânei și se întoarse acasă. O vreme păstră puterea de a vedea zânele cum se plimbau pe lângă casa ei. Dar într-o zi vorbi cu una dintre ele, iar zâna întrebă: „Cu care ochi mă vezi?” Femeia răspunse: „Te văd cu ambii ochi”.

Zâna îi suflă în ochi, apoi dispăru din vedere. Femeia nu mai văzu niciodată zânele, căci puterea care i se dăduse îi fu luată de această zână cu care vorbise.¹

1. Mackenzie, „A Vision of the Dead”, în *Wonder Tales from Scottish Myth and Legend*.

2

Mitul învierii

O mare parte a înțelegerii noastre actuale despre adevăratul sens al învierii este învăluită în ignoranța binecuvântată sau în superstiție. Dar nu trebuie să fim aspri cu noi înșine, căci superstiția reprezintă ceea ce rămâne după ce înțelegerea originală a unui concept s-a pierdut în timp. Și, după cum se vede, conceptul de „înviere în timpul vieții” există de mult mai mult timp decât ne imaginăm în prezent.

Odinioară, era considerat un ritual sacru ale cărui tradiții erau păzite cu zel de adepții celei mai înalte integrități morale. Admiterea în practicile sale interioare era un privilegiu obținut de puțini, iar acești puțini considerau experiența drept apogeul dezvoltării lor spirituale. Apoi, în urmă cu aproximativ două mii de ani, povestea a început să fie distorsionată și să capete un caracter obscur. Prin urmare, unde și cum s-a ajuns la un drum greșit?

În secolul I, o nouă religie a fost adusă la Roma; un om pe nume Yeshua ben Yosef aflându-se în rolul principal de erou înviat. Însă povestea nu a avut succes în rândul unei populații obișnuite de mult timp să își ridice eroii și conducătorii pe pedestaluri și să-i divinizeze. Nici

gnosticii din Grecia, Asia Minor și Egipt, care până atunci îl consideraseră pe acest Iisus doar un muritor, nu au acceptat-o; ei credeau, de asemenea, că nu fusese niciodată răstignit, cu atât mai puțin înviat dintr-o moarte fizică. Principalii susținători ai unor astfel de vederi „eretice” au fost episcopul Marcion din Sinope, Valentin din Alexandria și un alt savant din aceeași cetate luminată, Basilides, care a scris douăzeci și patru de comentarii la Evanghelia și susținea că răstignirea a fost o farsă, că un suplinitor pe nume Simon din Cirene l-a înlocuit pe Iisus. Manuscrise posibil redactate la un secol după vremea lui Iisus și redescoperite lângă Nil, la Nag Hammadi, în 1945, susțin acest lucru. Unul dintre ele – *Al doilea tratat al marelui Seth* – este deosebit de incriminator, deoarece îl citează pe Iisus la persoana întâi descriind răstignirea: „Nu am murit în realitate, ci doar în aparență, ca să nu fiu făcut de rușine de ei... Căci moartea mea, despre care ei cred că s-a întâmplat, s-a întâmplat pentru ei, în greșeala și orbirea lor, căci ei și-au răstignit omul... A fost altcineva, tatăl lor, care a băut fierea și oțetul; nu eu... a fost altcineva, Simon, care a purtat crucea pe umăr. A fost altcineva asupra căruia au pus coroana de spini... Și eu râdeam de ignoranța lor”.¹

Chiar și în secolul al VII-lea, Coranul susținea aceeași narațiune:

Și falsa lor acuzație că l-au ucis pe Mesia, Isa, fiul lui Mariam, Trimisul lui Allah, când, de fapt, nu l-au ucis și nici nu l-au răstignit, ci doar credeau că au făcut-o. Iar cei care se certau asupra sorții sale erau

1. Robinson, *The Nag Hammadi Library*, 332.

ei înșiși într-o stare de incertitudine cu privire la adevărul și realitatea incidentului; credința lor se baza pe cunoștințe goale, și presupunerea lor era formată pe temeieri insuficiente, căci într-adevăr nu l-au ucis, dar vinovăția rămânea totuși în intenție.²

Cel mai incriminator fapt dintre toate este reprezentat de spusele decadentului Papă Leon al X-lea, care susținea că povestea lui Iisus era un mit, spuse ce pot fi considerate ca una dintre cele mai mari gafe istorice: „Toate secolele trecute sunt mărturie cât de profitabilă ne-a fost nouă și suitei noastre această fabulă a lui Hristos”.³

Totuși, o interpretare literală a răstignirii și învierii a fost ulterior folosită de Biserica Romano-Catolică, a cărei autoritate se baza pe experiența regenerării miraculoase a lui Iisus după moarte de către un grup restrâns de apostoli și pe poziția de autoritate incontestabilă pe care eveni-

2. Kathir, *Al-Koran, Al-Muntakhab*, 4:157–58; Yusuf, *The Holy Qur'an*.

3. Bembo, *Letters and Comments on Pope Leo X*; și Paolo, *De Vita Leonis Decimi*. John Bale a publicat expresia ca satiră în *Acta Romanorum Pontificum*, 1574. Și totuși, departe de a fi o citare satirică, fraza lui Leon al X-lea a fost consemnată și atestată de Bembo. Însemnările cardinalului Caesar Baronius – fost bibliotecar al Vaticanului și cel mai important istoric al Bisericii – oferă informații privind falsificările din creștinism. Referitor la declarația lui Leon, acesta a scris: „Pontiful a fost acuzat de ateism, întrucât L-a negat pe Dumnezeu și L-a numit pe Hristos, în fața cardinalilor Pietro Bembo, Jovius și Iacopo Sadoletto și a altor apropiați, «o fabulă», trebuie corectat” (*Annales Ecclesiastici*, op. cit., tom. viii și xi). În *Catholic Encyclopedia* (ed. Pecci, vol. iii, pp. 312–14, *passim*), Biserica a anulat această citare distructivă argumentând că prin „profitabil” Papa ar fi intenționat să spună „aducător de câștig”, iar prin „fabulă” – „tradiție”. Prin urmare, citatul a fost reformulat astfel: „Cât de bine au câștigat creștinii din această minunată tradiție a lui Hristos”. Cu toate acestea, cardinalul Bembo, secretarul Papei timp de șapte ani, a adăugat că Leon „era cunoscut pentru necredința sa în însuși creștinismul. El persevera împotriva credinței, iar prin condamnarea Evangheliei devenea, prin urmare, eretic” (în *Letters*).

mentul ar fi conferit-o acestora. Deoarece apostolul Petru a fost primul martor masculin, iar Papa și-a derivat autoritatea din Petru – pe baza faptului că Petru fusese declarat primul episcop al Romei, în ciuda unei lipse totale de dovezi⁴ –, era firesc ca Biserica să aibă interesul de a promova o interpretare literală a învierii. Această poziție a fost cu siguranță sprijinită și de înțelegerea greșită a apostolului Pavel, care credea că Iisus îi făcea pe oamenii morți să revină la viață, fără a înțelege ritualul învierii în timpul vieții care era efectuat în secret de Biserica din Ierusalim. Să nu uităm că Biserica din Ierusalim era condusă de fratele lui Iisus, Iacob cel Drept, un om care ar fi fost inițiat în învățăturile secrete, în timp ce Pavel nu îl cunoscuse niciodată pe Iisus. Prima Epistolă către Corinteni aproape că „descoperă adevărul”, menționând că Pavel „n-a avut de gând să știe între voi altceva decât pe Iisus Hristos, și pe El răstignit”.⁵ Cu alte cuvinte, Pavel căuta să nege existența miturilor anterioare despre zei-om înviați, deja consacrate în lumea antică. Mai mult, Pavel s-a complicat și mai mult, susținând că diavolul a creat vanitatea cunoașterii spirituale – cu siguranță nu poziția unui om care ar fi avut o înțelegere adevărată a doctrinei spirituale.⁶

Astfel, populația Europei a fost spălată pe creier să accepte învierea ca un miracol literal trăit exclusiv de Yeshua ben Yosef, după ce a fost pironit pe cruce, a murit fizic și a înviat trei zile mai târziu, contrar legilor naturii, ba chiar contrar propriilor opinii ale lui Iisus!

4. Phillips, *The Virgin Mary Conspiracy*, 147–48; și LePage, *Mysteries of the Bridechamber*, 25.

5. 1 Corinteni 2:2.

6. LePage, *Mysteries of the Bridechamber*, 23.

Această întorsătură a evenimentelor nu s-a produs peste noapte. Pentru ca noul cult al lui Iisus Dumnezeu să înlocuiască vechii zei, el trebuia să fie divinizat și acceptabil pentru oamenii lumii romane, și nu numai, trebuia să fie văzut ca posedând puteri supranaturale similare. Și astfel, asemenea zeilor revigoratori ai egiptenilor, persanilor, fenicienilor și grecilor – Tammuz, Adonis, Attis, Zeus, Osiris –, și Iisus a fost făcut să treacă în Lumea de Dincolo și să reapară triumfător ca un zeu înviat.

*Zeița divină Semiramis
cu pruncul Tammuz*

Chiar și dacă eliminăm intrigile politice din spatele acestei povești, rămâne totuși neînțelegerea fundamentală a conceptului de „ridicare a morților”. În primul rând, cultele gnostice susțineau că un astfel de termen nu a fost niciodată menit a fi luat literal. Pentru ordinele sacre antice, era o descriere figurativă a unui ritual dezvăluit doar inițiaților în artele ezoterice. Iar în timp ce dogma catolică susținea că supraviețuirea sufletului este posibilă doar după moartea fizică (sau la sfârșitul lumii), toți ceilalți împărtășeau înțelegerea comună că învierea trebuie